

Kırlangıç

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 14 Ekim 2012

Ahmet, neredeyse hayatta her türlü şeyi görmüştü. Belki yaşadığı acılar, tatlı anılardan çok daha azdı. Ama neşesi hep yerinde görünürdü. En sıkıntılı anda bile gülümsemeye çalışırdı. Hatta bazen onun bu hali etrafındakileri şaşırtırdı.

Oysa gizlice coşan, gizlice ağlayan bir deli gönlü vardı. Bazen kendi kendine konuşurdu:

"Neden coştun birden? Ne oldu sana deli gönül? "

Cevap alamayınca, kağıda kaleme sarılır dakikalarca yazardı.

Ne yazıyorsun diye soran olursa, "Boş verin" derdi, yazıyorum işte benim derdim gönlümle...

Kim bilir? Belki de sevmeye muhtaç bir kalbin, bitmek bilmeyen özlemini yazıyordu Ahmet.

Gençliğinin safça tutkusu değildi onun aşkı. Çünkü o çok ileri yaşlarda sevdalanmıştı. Önce kavuşmuştu sevdiğine. Sonra bir kaç deli rüzgar alıp götürmüştü elinden.

Ayrılığının ilk gecesi idi:

O gece rüyasında iki yıl önce kaybettiği annesini gördü. Tıpkı yaşarken olduğu gibi, gülümseyerek başını okşadı :

"Oğlum herkes senin kötülüğünü istiyor".

"Neden? Ben kime ne kötülük yaptım Anne?"

"Hiç, hiç kimseye."

"Peki o halde neden?"

"Birilerinin senin kötülüğünü istemesi için senin de kötü olman gerekmez.

Vicdanın rahat mı?"

"Rahat anne."

"Öyleyse cesur ol ve Tanrı'ya inan," dedi ve tekrar başını okşayarak kayboldu.

Uyandığında, "Ben hiç kötülük yaptım mı?" diye düşünmekten kendini alamadı.

İnsanları, hayvanları, doğayı çok seviyordu. Hani karıncayı bile incitmekten korkar cinsindendi. Sonra pencereyi açtı. İçeriye karşı ormandan gelen mis gibi çam kokusu yayılıyordu. Birden balkonunda çırpınan bir kırlangıç yavrusuna çarptı gözü. Usulca balkon kapısını açtı ve zavallı yavruyu yerden aldı.

Avucunda minik hayvanın nefes alışını hissediyordu. Hemen üst kattaki balkonuna giderek yavruyu yerine koydu.

İçeriye döndüğünde, birden yıllar önceki bir olayı hatırladı. Çocukluğundan beri yaşadığı her evin penceresinde ya da balkonunda mutlaka bir kırlangıç yuvası olurdu.

Henüz sekiz, on yaşlarındaydı. Tek katlı bir evde oturuyorlardı. Sokak kapısının hemen üzerinde yine bir kırlangıç yuvası vardı.

Çocukluk bu ya, bir gün koşarak evden çıkıyordu. Sokak kapısını hızla kapattığında bir kuşun acıyla bağıarak kapı arasında sıkıştığını ve yere düşerek oracıkta öldüğünü gördü. Hiç bir şey olmamış gibi korkulu gözlerle oradan uzaklaştı. Yaşadığı bu olayı kimseyle paylaşmamıştı. Hatta kendine bile soramamıştı.

İşte kötülük diye söylendi kendi kendine. Ben öldürmüştüm o zavallı kuşu. Ama buna kötülük denebilir miydi? Bilerek yapmamıştı ki...

"Ah deli gönül!" diye söylendi , "Görüyor musun bak?"

İnsan kendini süttten çıkmış ak kaşık gibi görse de, hepimiz bilerek veya bilmeyerek mutlaka bir günah işlemiş, mutlaka bir kötülük yapmışızdır.

Dikkatli olun!

İyi düşünün...

Kendinize bir sorun...

Acaba, siz hiç bilerek bilmeyerek bir canlı öldürdünüz mü?

O kadar uzağa gitmeye de gerek yok, bilerek bilmeyerek kalp kırdınız mı?

Belki de işlediğimiz suçlar veya hatalar iki cihanda mahpusa sığmaz... Ne dersiniz?

Konuşun şu deli gönlünüzle biraz, vicdanınızı rahatlatmasa bile hiç birimizin o kadar saf ve temiz olmadığını anlamanıza yarar.

Sakın bu söylediklerim hayata karamsar bakmanızı istediğimi düşündürmesin.

Söylemek istediğim belkide bir ölçüde kendimizle yüzleşmedir.

Bir radyo oyununda dinlemiştim.

"Güneş dünyayı ısıttığı sürece baharı durduramazsınız" diye.

Evet belki baharı durdurmak mümkün değil ama bu yaşadığımız kışları unutacağımız, kendimizi yargılayamayacağımız anlamına gelmez.

Kimseye anlatamıyorsanız bile, sarılın kağıda kaleme ve yazın...

Bağlamayın dilinizi...

Yazın ki iki cihanda uçmasın...

Mehmet Fikret ÜNALAN